

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.139/2023/4.
A felperes:	felperes neve (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró jogi képviselő: felperes képviselője; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (13. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 8.K.700.458/2022/12. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezését nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagja, a 19040/4771/2015.Ált. számú – a beosztását nem érintően többször módosított – munkaköri leírása szerint balesethelyszínelő - vizsgáló beosztásban. Szolgálatelljesítési helye a szolgálati hely illetékességi területe. A felperes a 2019. május 1. és 2021. november 30. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) rendszeresen a működési körzetén kívül az város1, a város2, a város3i és a város4 szolgálati hely1 illetékességi területén is ellátta a szemleköteles közlekedési baleset miatti helyszínelői feladatokat, amelyek elvégzéséért díjazásban nem részesült. A felperes beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátása miatt előterjesztett – a perbeli időszakot is érintő – szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és védírat

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a perbeli időszakra – összesen 12 hónap tekintetében – 463.800 forint megbízási díj és annak 2020. augusztus 16. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Kereseti érvelése szerint a perbeli időszakban eredeti munkaköre mellett más rendőrkapitányságok illetékességi területén látott el a szolgálati beosztásába nem tartozó többletfeladatként helyszínelői feladatokat, amelyért megbízási díjat nem kapott. A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 4., 24., 25., 28. pontjainak együttes értelmezése alapján szolgálati beosztása a szervezeti egysége, vagyis a szolgálati hely állománytáblázatában meghatározott helyszínelői munkakör. A keresetét a Hszt. 71. § (1)-(5) bekezdéseire alapította, a megbízási díj mértékét az illetményalap 100 %-ában határozta meg.

[3] Az alperes a védíratában a kereset jogalapját és annak összecszerűségét egyaránt vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímén 463.800 forintot, és annak 2020. szeptember 6. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatát; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletét a Hszt. 2. § 4., 8., 24., 25., 28. és 31. pontjaira, 46. § (4) bekezdésére, 60-61. §-aira, 71. § (1)-(7) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1.) 35. § (6) bekezdésére, az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyeletei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás (a továbbiakban:

TIK utasítás) 16. a), 28., 36. és 37. pontjaira alapította. Megállapította, hogy a felperes szolgálati beosztása a szervezeti egysége állománytáblázatában meghatározott munkakör, szolgálati helye a szolgálati hely. Nem tartozhat a munkakörébe, beosztásába, feladatkörébe az alperes további, sőt más megyei rendőr-főkapitányság illetékességi területeire kiterjedő – az ottani állomány munkakörébe sorolt – helyszínelői feladat ellátása; így annak elvégzése többletfeladat ellátást eredményezett. Az adott munkakör meghatározása nem nyúlhat túl a szolgálati helyen. A Kúria ítélezési gyakorlatát ismertetve rámutatott, hogy az átrendelés, ideiglenes átrendelés és belföldi szolgálati kiküldetés körében előadottak az alperes nyilatkozataira figyelemmel sem foghattak helyt.

[5] A Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontjának megvalósulását nem, azonban az alperes 10. sorszámú beadványa mellékleteként csatolt kimutatások közül a város⁴, a város³ⁱ, a város² és az város¹ⁱ szolgálati helyre vonatkozó “összes betöltetlen státusz” adatok alapján, illetve a felperes beosztásához nem tartozó többletfeladatok elvégzése miatt a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjai szerint is igazoltnak találta a felperesi igény jogalapját. Minderre figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy a felperes jogosult megbízási díjra az illetményalap 100%-os mértékében, amelynek mérlegelési szempontjait az ítélet [38] bekezdésében adta meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan – annak mértéke megjelölése nélkül – a megbízási díj mérséklését kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdéseit, a Hszt. 2. § 8. pontját, 13. § (4) bekezdését, 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait, (5) bekezdését, a BMr1. 35. § (3)-(6) bekezdéseit, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (továbbiakban: BMr2.) 10. § (2) bekezdését, valamint a TIK utasítás egyes rendelkezéseit.

[7] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a perbeli esetekben beosztásához nem tartozó feladatokat végzett, azaz a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletszolgálatot látott el, amelynek alapján megbízási díjra jogosult. A csatolt kimutatások alapján a felperes a perbeli időszakban összesen 14 alkalommal hajtott végre szemleköteles (közúti) közlekedési baleset miatt a szolgálati hely illetékességi területén kívül helyszínelői feladatokat, ami nem rendszeres, hanem ideiglenes, esetenkénti tevékenységnek tekinthető. A felperes a perbeli időszakban nem más beosztásba tartozó, hanem a beosztása, munkaköre szerinti helyszínelői, balesetvizsgálói feladatokat látott el erőátcsoportosítás keretében, alkalomszerűen, vezetői döntéssel alapuló utasítás, másrészt a Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) irányítása alapján. Az erőátcsoportosítások minden olyan esetben indokoltak és szükségesek voltak, amikor a területileg illetékes rendőrkapitányság helyszínelője (más baleset miatt) közlekedési balesettel érintett helyszínen nem tudott megjelenni. Ideiglenes jelleggel, szolgálati érdekből történő erőátcsoportosítás esetén a rendvédelmi szerv hatékony működéséhez szükséges szolgálatszervezési okból lehetőség volt arra, hogy a munkáltató utasítására – belföldi kiküldetés keretében – a hivatásos állomány tagja másik rendőrkapitányság illetékességi területén lásson el beosztásába tartozó feladatokat. Amennyiben ezekben az esetekben is megbízási díjat kellene fizetnie, akkor a Hszt.-ben

foglalt, szolgálati helytől eltérő foglalkoztatás (átrendelés, ideiglenes átrendelés, belföldi kiküldetés) szabályai kiüresednének.

[8] Az írásbeliség hiánya nem jelentheti azt, hogy a perbeli esetekben nem kell vizsgálni, hogy azok az átrendelés, ideiglenes átrendelés, belföldi kiküldetés vagy megbízás jogintézményének tekinthetők-e.

[9] A megbízási díj összegének mérséklését arra alapítottnan kérte, hogy az nincs arányban az ellátott feladatok (havi 1-2 alkalom) nagyságával.

[10] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint alaptalan az alperes Hszt. 13. § (4) bekezdésére történt hivatkozása; a megbízási díjra való jogosultságot nem az általa hivatkozott szolgálati jelleg, hanem a Hszt. 2. § 25. pontja alapján megállapított szolgálati beosztás határozza meg. A Rendőrség nyomozó hatóságainak hatásköréről és illetékességéről szóló 25/2013. (VI. 24.) BM rendelet 1. §-a és 3. § (1) bekezdése, valamint a Rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendelet 1. §-a és 1. melléklet 19.5. pontja alapján megállapítható, hogy a szolgálati helye a szolgálati hely, beosztása annak állománytáblázatában rögzített és kinevezése is ebben az állományban áll fenn, a munkakör meghatározása pedig nem nyúlhat túl a szolgálati helyen. Hivatkozott a Kúria Kf.III.45.083/2022/5. számú és a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.127/2022/4. számú ítéleteire, amelyek indokolása szerint a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörnek minősül a munkáltató rendvédelmi szerv illetékességi körébe nem tartozó feladat ellátása akkor is, ha az a feladat – jellegét tekintve – azonos a hivatásos állomány tagjának beosztásába tartozó feladattal. Ezzel összefüggésben okszerűtlen az alperes belföldi kiküldetéssel kapcsolatos hivatkozása; továbbá az alperes saját normája (TIK utasítás) nem eredményezheti a kinevezés szerinti beosztás és szolgálati hely bővítését.

[11] Az alperes az összecszerűség mérséklési igényét konkrét ténybeli érvekkel nem indokolta, nem jelölte meg, hogy az irányadó jogszabályhelyek mely rendelkezései alapján okszerűtlen az elsőfokú bíróság mérlegelése. A megítélt megbízási díj törvényi középértéket el nem érő havi mértéke – különösen a mai értékviszonyok között – nem tekinthető eltúlzottnak, az megegyezik a Kúria által már több esetben elbírált, a felettes szerv egyes kerületi rendőrkapitányságain (régios) szolgálatot teljesítő technikusok részére jogerősen megítélt megbízási díjak összegével (Kf.VII.40.244/2020/4., Kf.VIII.39.903/2021/4.).

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[13] Figyelemmel arra, hogy az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresetet elutasító részét nem, kizárólag a marasztalást tartalmazó rendelkezését támadta, az ítéltábla a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva – a fellebbezési kérelem korlátaira tekintettel csupán a fellebbezéssel támadott döntés

fellebbezésben megjelölt jogszabályoknak való megfelelését [Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont] vizsgálta, az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag e körben bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott és jogszerű döntést hozott a felperes megbízási díjra való jogosultságáról és annak mértékéről, az ítélete jogi indokolásával egyetértett, a helytálló indokok megismétlésétől eltekint. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[14] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy az alperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjával, mint a c) ponton túlmenően megállapított jogalappal kapcsolatosan érvelést nem adott elő, így az ítéltábla nem vizsgálhatta az elsőfokú ítéletnek a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontján alapuló jogi álláspontjának megalapozottságát; a b) pontra alapított jogszabálysértés vizsgálatának akadályát pedig az képezte, hogy az elsőfokú bíróság e körben nem találta alaposnak a felperesi hivatkozást.

[15] Az alperes egyrészt a Hszt. 71. §-ában előírt feltételek teljesülésének hiánya, másrészt a különleges közszolgálati jogviszonyból fakadó szolgálati érdek, az erőátcsoportosítás, illetve az átrendelés, ideiglenes átrendelés és a belföldi szolgálati kiküldetés kapcsán hivatkozott arra, hogy a felperesnek a feladatait a szolgálatteljesítési helyétől eltérő rendőrkapitányságok illetékességi területén ellentételezés nélkül kellett elvégeznie.

[16] A felek az eljárásban egyezően nyilatkoztak arról, hogy a felperes kinevezése a keresettel érintett időszakban a szolgálati hely szolgálatteljesítési helyre vonatkozott. A Hszt. 71. § (1) bekezdésével összefüggésben a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a munkáltatónak az a joga, amellyel a felperest az eredeti beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát, ugyanis a munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A következőkes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kfv.37.193/2020/8., Kfv.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. BH2018. 259.). Ennélfogva helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság az ítéletében arra, hogy az alperes csak a felperes kinevezése szerinti beosztásán belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat.

[17] A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyosan utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel (Kfv.VII.37.642/2020/5.). Ezen jogszabályi rendelkezésben meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezési beosztáshoz tartozó feladatkört lát el többletfeladatként.

Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatnak minősül. Peradat, hogy a felperes kinevezése szerinti beosztása a szolgálati helyon belül található, ezért a kinevezés szerinti rendőrkapitányság illetékességi területén kívüli, további rendőrkapitányságok illetékességi területén ellátott feladatok nem tartoznak a kinevezése szerinti beosztásához.

[18] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján – a tényállást és a Hszt. 2. § 4., 24-25., 28. pontjait, valamint 71. § (1) bekezdés c) pontját összevetve – helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a szolgálati helyon belüli helyszínelői és balesetvizsgálói beosztása mellett a kinevezése szerinti szolgálati beosztásához nem tartozó, más feladatkört is ellátott, rendszeresen, többletfeladatként, tartósan akkor, amikor más rendőrkapitányságok illetékességi területén helyszínelői és balesetvizsgálói feladatok elvégzésével is megbízta az alperes, ezért jogosult volt a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjra.

[19] A felperes vonatkozásában változó szolgálatteljesítési helyet nem kötöttek ki. A Hszt. 2. § 8. pontjában foglaltak alapján a kiküldetésre vonatkozó szabályokat akkor lehet alkalmazni, amennyiben a hivatásos állomány tagjának feladatkörébe tartozó, de szolgálatteljesítési helyének közigazgatási határán kívül történő feladatellátás merül fel. A belföldi szolgálati kiküldetés, illetőleg ennek ellenértékeként biztosított juttatás kizárólag az eltérő szolgálatteljesítési hely ellentételezését szolgálja; ezzel szemben a Hszt. 71. §-a szerinti megbízási díj ténybeli alapja a kinevezés szerinti beosztásba nem tartozó feladatellátás. Miután a más rendőrkapitányság illetékességi területébe tartozó feladat nem a felperes szolgálati feladata, így tartalmilag a perbeli foglalkoztatás kiküldetés nem lehet. Mindebből az következik, hogy a Hszt. 2. § 8. pontjával összefüggésben további vizsgálódás lefolytatása, valamint ezzel összefüggésben az TIK utasítás 16., 28., 36. és 37. pontjaiban foglaltak elemzése szükségtelen volt. Az ítéltábla rámutat, hogy a perbeli esetben nem álltak fenn az átrendelés és az ideiglenes átrendelés szabályai sem. Az irányadó felsőbbírási gyakorlat (Kf.VII.39.661/2020/5.) már elemezte ezen jogintézmények és a megbízási díj elhatárolását. A Hszt. 60-61. §-ai, továbbá a BMr1. 33. §-a alapján az átrendelés, ideiglenes átrendelés írásbeli – állományparancsban vagy utasítással történő – elrendelésének, valamint feltételeinek hiányában annak követelményrendszere nem valósult meg, ezzel ellentétes állítást az alperes sem fogalmazott meg. Az esetleges erőátcsoportosítás pedig – az elsőfokú ítélet [33] bekezdésében szereplő helytálló okfejtés szerint – nem járhat azzal a következménnyel, hogy a felperes a ténylegesen ellátott többletfeladatok ellentételezéseként ne tarthasson igényt megbízási díjra.

[20] Alapítanul hivatkozott az alperes a Hszt. 13. §-ának sérelmére is. Bár a Hszt. 13. § (4) bekezdése értelmében a hivatásos állomány tagja a szolgálati viszony létesítésekor valóban vállalja, hogy az e törvényben meghatározott feltételekkel, a szolgálati érdekeknek megfelelően a rendvédelmi szerv bármely szervezeti egységénél kötelezhető szolgálatteljesítésre, ez azonban nem zárja, nem is zárhatja ki a Hszt. 71. §-ának alkalmazását, ha annak feltételei fennállnak. A Hszt. 13. § (1) bekezdése értelmében a szolgálati viszony részese az állam nevében eljáró rendvédelmi szerv is, amelyet a szolgálati viszonyra vonatkozó szabályban és más jogszabályban meghatározott kötelezettségek – így a Hszt. 71.

§-ában foglaltak – szintén terhelik, e rendelkezés tehát a felperesi igény alaposságát nem rontja le.

[21] Az ítéltábla mindezekre figyelemmel egyetértett az elsőfokú bíróság megállapításaival, miszerint a felperes kinevezésétől eltérő, más rendőrkapitányságok illetékességi területén ellátott feladatok többletfeladatoknak tekintendők, a felperes kinevezése szerinti beosztásába nem tartoznak. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes munkaköre a munkáltatójának illetékességi területéhez képest értelmezhető, annak meghatározása nem nyúlhat túl a szolgálati helyen; illetve, hogy a különleges szolgálati jogviszony, az annak keretében – a jogszabályi feltételek fennállása esetén – alkalmazható erőátcsoportosítás, átrendelés, ideiglenes átrendelés és belföldi szolgálati kiküldetés nem ad alapot az alperesnek korlátlan utasítási jogkör gyakorlására, a szakmai indokok a megbízási díjra vonatkozó törvényi rendelkezést nem üresíthetik ki. E körben a fent kifejtettekre tekintettel súlytalan maradt az alperesnek a megbízás írásbeli elrendelésével összefüggő hivatkozása.

[22] Az elsőfokú bíróság tehát helytállóan következtetett arra, hogy a felperes kinevezési okiratában meghatározott beosztását meghaladó, további illetékességi területekre kiterjedő helyszínelői és balesetvizsgálói feladatok többletfeladat-ellátást eredményeztek (Kf.VII.39.106/2021/6.).

[23] A megbízási díj összecszerűsége körében a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége érdemi felülbírálatához nem csak a megsértett jogszabályi rendelkezések felsorolása, hanem a jogszabálysértés indokainak ismertetése is szükséges. Az alperes ugyanakkor nem adta indokát annak, hogy az általa a fellebbezésben hivatkozott jogszabályi rendelkezések miként támasztják alá, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított megbízási díj nem áll arányban a többletfeladat nagyságával. A megbízási díj összecszerűsége körében az alperes – a fellebbezés tartalmi értékelése alapján – vélhetőleg az elsőfokú bíróság tényállás tisztázási és értékelési-mérlegelési, valamint indokolási tevékenységét kívánta támadni, azonban annak részletes kifejtése nélkül, hogy az általa előadottak ezen jogszabályi rendelkezések tükrében miként támasztják alá, hogy a megbízási díj összegének meghatározása jogszabálysértő módon történt. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapította meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna az általa megsértettnek tekintett jogszabályi rendelkezések pusztán felsorolásán túl kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerűségi eredményre vezettek volna. Mindezek hiányában a jogsértés tényének

alperes általi kategorikus, általános tartalmú – egy mondatos – állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette.

[24] A fent kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[25] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a kifejtett jogtanácsosi tevékenységgel arányban állónak ítélte.

[26] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[27] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[28] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. november 8.

dr. Antal Regina s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Bíró Péter s.k.

előadó bíró

dr. Koós Szabolcs

bíró